

Brangūs Broliai ir Seserys,

tegul Jėzaus Prisikėlimo stebuklas sustiprina visų mūsų tikėjimą, viltį ir meilę, tegul visiems suteikia džiaugsmą ir dvasios ramybę. Tegul prisikėlęs Jėzus ateina į kiekvieno žmogaus gyvenimą paliečia kiekvieną širdį.

Bet Evangelijoje girdėjome: moterys, atėjusios prie Jėzaus kapo ir radusios ten angelus, nusigando (Lk24,5). Angelas tarė moterims: „Nebijokite!“ (Mt28,10). Šiuo padrašinimo žodžiu į visą pasaulį ne kartą kreipėsi popiežiai Jonas Paulius II ir Benediktas XVI, nes jie žinojo, kiek daug pasaulyje yra baimės, kaip nenoriai pasaulis priima Jėzų, Jo kvietimą Jo mokslą Jo raginimus. Baimė ir raginimas nebijoti Šventajame Rašte minima net 274 kartus!

Kodėl taip bijo pasaulis? Todėl, kad priimant Prisikėlimą priimant Dievą reikia keisti savo gyvenimą. Kaip gi prisikėlęs Viešpats ateina į mūsų skurdų gyvenimą? Tai įvyksta tik priimant Prisikėlimo žinią per išpažintį atsisakant nuodėmės. „Laikykite save mirusiais nuodėmei, o gyvais Dievui“, – sako šv. Paulius (Rom 6,11).

Ar tai lengva? Ne! Bet be Prisikėlimo, be Dievo žmonijos gyvenimas darosi vis sunkesnis. Įsiklausykime į Antuano de Sent Egziupery (Antoine de Saint Exupery) dejonę:

„Kai žmonės be Dievo, jų pasitarimai – bereikšmiai, aiškinimai – neprotingi, politikai – be charakterio, konferencijos – be rezultatų, valdžios – neveiklios, melas – beribis, skolos – begalinės, papročiai – nedori, mados – begėdiškos, nusikaltimai – nesuskaičiuojami, nuotaikos – beviltiškos, krikščionys – be maldos, bažnyčios – bejėgės, tautos nesutaria“.

Be gyvo tikėjimo žmonės palieka savo vaikus, apleidžia senelius, įsigali eutanazija, abortai. Šventasis Jonas Auksaburnis sako: „Be gyvo tikėjimo jūs darotės nepanašūs į žmogų: spardotės, kaip asilai; apgaudinėjate, kaip lapės; kandžiojatės, kaip skorpionai; darotės nuodingi, kaip gyvatės; šnypščiate, kaip žalčiai; neapkenčiate, kaip šėtonas“...

Vokiečių rašytojas Hainrichas Biolis (Heinrich Bei) sako: „Aš bijau įsivaizduoti pasaulį be Kristaus. Tik krikščioniškame pasaulyje yra vietos luošiams, sergantiems, nusenusiems, silpniems“.

Tai jaučia visi mąstantys žmonės. Pasaulio prikėlimui, žmoniško pasaulio kūrimui jie neranda nieko kito, tik tai, ko moko Jėzus.

Džavaharlalas Neru, tapęs pirmuoju Indijos premjeru, klausė didžiojo indų tautos vado Mahatmos Gandi patarimo, kaip kurti Indijos valstybę, kurioje būtų gera gyventi visiems žmonėms. M. Gandi jam atsakė: „Visada prieš akis turėk vargingiausią žmogų. Visuose sprendimuose galvok, ką tai duos vargingiausiam šalies žmogui“.

Brangieji, kaip nuostabiai tai atitinka Popiežiaus Pranciškaus dvasią ir Jėzaus mokymą: „Ką padarėte vienam iš mažiausiųjų, man padarėte“ (plg. Mt 25,40).

Kai valdžios žmonės to nenori girdėti, tuo negyvena, vieni grobia tūkstančius, kitiems lieka tik skurdas. O mokesčiai taip keliami, jog pagrindinė jų našta tenka mažiausiai uždirbantiems. Tokių netolygų gėrybių paskirstymą Popiežius Pranciškus pavadino dangaus bausmės šaukiančia nuodėme (Lotynų Amerikos vyskupų susirinkime 2007). Todėl ir ištinka krizės. Argi viso šito nematome ir Lietuvoje?

Brangūs Broliai ir Seserys, mieli Tikintieji, betgi Jūs tai suprantate, Jūs dėl to išgyvenate. Jūs „esate Prisikėlimo žmonės“ (šv. Augustinas). Jūs prisikėlėte su Kristumi ir siekiate to, kas aukštybėse (plg. Koi3,i). Aš vis dažniau matau Jus bažnyčiose. Tautinėse šventėse Jūs vis gausiau renkatės melstis už Lietuvą. Dėkoju Dievui už Jus, džiaugiuosi Jumis, nes taip Jūs kuriate gražesnę Lietuvos ateitį. Jūs taip tvirtai tikite, kad tik Dievas – mūsų viltis! Meldžiuosi už Jus, laiminu Jūsų gyvenimą Jūsų maldas,

Jūsų vyskupas

